

מַעֲשֵׂה שֶׁתַּחֲלִיתוֹ אָסוֹן וְסוּפוֹ שִׂמְחָה וְשִׁשׁוֹן חַגֵּית אֶהְרֹנוֹף

א. יְהוּדִיָּה אֵשֶׁת חֵיל
אֶסְתֵּר בֵּת אַבִּיחֵיל.

אַחַשְׁוֵרוּשׁ מֶלֶךְ טִיפֵּשׁ
אֶת וְשֵׁתִי אֵשֶׁתוֹ גִּירָשׁ.
אַחַר כֵּן,

הוּא נְאֻנָּח,

וְאֶת עֶבְדֵּיו שָׁלַח
לְחַפֵּשׁ בְּכָל הַמְּדִינֹת
נְעֻרוֹת יָפוֹת וְעַדִּינֹת.

נִחְשׂוּ יְלָדִים:

אִיזוֹ נַעֲרָה

מִכּוּלָן נִבְחָרָה?

נִכוֹן!

יְהוּדִיָּה אֵשֶׁת חֵיל,

אֶסְתֵּר בֵּת אַבִּיחֵיל.

לֹא הָיָה לָהּ אָב

לֹא הָיְתָה לָהּ אִם

בַּק הַדּוֹד מְרֻדֵּי
הָיָה לָהּ אוֹמֵן.
אֶסְתֵּר אֶהְבָּה מְאֹד
אֶת מְרֻדֵּי הַדּוֹד
וּבְעֶצֶתוֹ שָׁמְרָה סוּד.

נִחְשׂוּ יְלָדִים
נִיחֹשׁ אֶחָד וְלֹא יוֹתֵר
מָה הָיָה סוּדָּהּ שֶׁל אֶסְתֵּר?

אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ לֹא גִילְתָּה
אֶת עֲמָהּ וּמוֹלֶדְתָּה.

ב. לבגתן ותַרש יֵש תְכִנִּית
את המֶלֶךְ לְהִמִּית.

כַּעַת יבוא סיפור קָטָן
על תַּרש ועל בַּגְתָּן,
שָׂרִים בְּמַלְכוּת פָּרַס וּמְדִי,
שָׂרְצוּ לְהַרוֹג את הַמֶּלֶךְ וְדִי!
מְרַדְּכִי שָׁמַע על הַתְּכִנִּית
את הַמֶּלֶךְ לְהִמִּית,
לְשִׁים לוֹ רַעַל בְּכוֹסִית,
וְאִז מִהֵר מִהֵר,
לְאַסְתֵּר את זֹאת סִיפֵר
וְאַסְתֵּר סִיפְרָה לְמֶלֶךְ
בְּדִיוֹק וּלֹא בְּעֶרֶךְ,
וְכך נִתְּלוּ הַשְּׁנַיִם
בֵּין אֶרֶץ וְשָׁמַיִם.

ג. הָמָן רוֹצֵה לְנַקּוּם
בִּיהוּדִים שֶׁבְּכָל מָקוֹם וּמָקוֹם

וְעַכְשִׁיו יְלָדִים, נִחָשׁוּ נָא שׁוּב:
אֵיזָה אִישׁ הִיָּה חָשׁוּב
בְּתַחֲלִילַת סִיפּוֹר הָעֲלִילָה,
אַבֵּל בְּסוֹף הַמְּגִילָה
הָאִישׁ הַזֶּה עַל עֵץ נִתְּלָה?

הִנֵּה כָּל אַחֵר מִכֶּם יָדַע!
הִנֵּה פְּתַרְתֶּם את הַחִידָה!
זֶה הָמָן בֶּן הַמְּדֵתָא צוֹרֵר הַיְּהוּדִים
זֶה הָמָן הָאֶגְגִּי רֹאשׁ לְכָל הַשָּׂרִים
זֶהוּ, זֶהוּ הָאִישׁ
שֶׁקָּרָה לוֹ עֶסֶק בִּישׁ.
וְדַאי תִּשְׁאַלּוּ: אֵיזָה עֶסֶק בִּישׁ?
מָה בְּדִיוֹק קָרָה לָאִישׁ?

אם תקשיבו לסיפור
הכול הכול יהיה ברור.

כולם במצות המלך
פרעו לפני המן בדרך
רק מרדכי היה חצוף
רק מרדכי עמד לו זקוף
כי יהודי לא יכרע לעולם
לפני אדם בשר ודם,
וגם מרדכי לא פרע
לפני האגגי הרע.

המן כעס, כעס נורא,
דבר כזה עוד לא קרה!
והוא החליט מיד לנקום
בִּיהודים שבכל מקום.
המן אל המלך הלך
המן אמר לו כך:
—הנה כל עם היהודים

בך מלפנו, הם מורדים.
ואז המלך הרשה
להמן הרשע
להרוג ולאבד
את העם המורד.

הרצים יצאו לדרך,
להפיץ את דבר המלך

כששמעו זאת היהודים
הם היו מפוחדים
הם קבעו בכל מקום
ימי אבל, ימי צום.
הם לא חדלו להתפלל
הם התפללו יומם וליל.

ד. ומי למשתה של אסתר מוזמן?
— המלך וגם המן!

עכשיו ילדים, זה מאוד ברור:
צריך שאסתר תיכנס לסיפור.

ובאמת,

אסתר לפני המלך הופיעה,

סתם כך, בלי להודיע,

אבל המלך לה הושיט...

את מה? נכון! את השרביט.

כך פחות או יותר המלך אומר

שהוא מאוד שמח לקבל את האורח.

המלך אמר:

— אסתר אשת חן

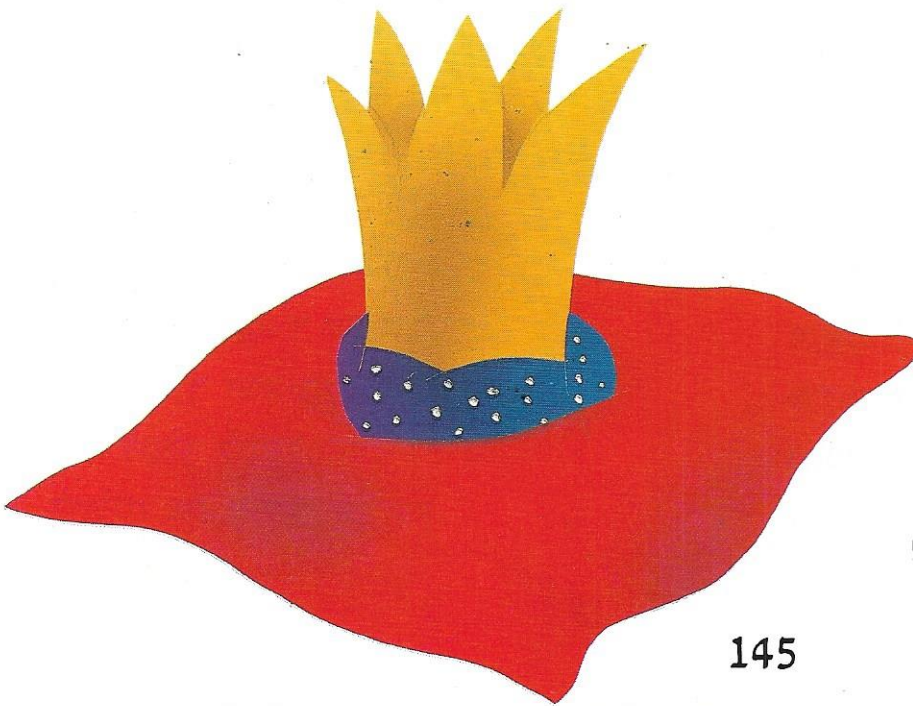
מה תבקשי ואני לך אתן?

אולי תכשיט? אולי שמלה?

עד חצי המלכות! אמרי רק מלה!

אסתר הצנועה הרפינה ראש
וכך אמרה לאחשורוש:
— מחר לכבודך אעשה משתה,
מחר לכבודך יין נשתה,
המלך מוזמן,
ומוזמן גם המן.

המלך הסכים, זה מוכן וברור:
המלך אהב מסיבות ובידור.

ה. הָמָן לַמֶּלֶךְ מִיֵּעֵץ
לְתִלּוֹת אֶת מֶרְדֵּכִי עַל עֵץ

עֲכָשְׁיוּ יְלָדִים, רַעֲיוֹן מְצוּיָן:
הִבֵּה נָצִיץ לְבֵיתוֹ שֶׁל הָמָן!
לֹא יָפָה לְהַצִּיץ לְבֵיתוֹ שֶׁל אַחֵר?
אִז אֵיךְ נִדַּע מָה הוּא אוֹמֵר?!

כָּל הַזְמָן, כָּל הַזְמָן
עַל מֶרְדֵּכִי כַּעַס הָמָן.
בְּסוּף עִם זֶרֶשׁ הִתְיַעַץ
וְהִיא הִצִּיעָה לְהַכִּין עֵץ.
עֵץ גְּבוּהַ חֲמִישִׁים אַמּוֹת,
וְאֵת מֶרְדֵּכִי עָלְיוֹ לְתִלּוֹת.
הָמָן שָׂמַח, מְאוֹד שָׂמַח,
וְאֵל הַמֶּלֶךְ הוּא הֵלֵךְ,
כְּדִי לַמֶּלֶךְ לִיַּעֵץ,
לְתִלּוֹת אֶת מֶרְדֵּכִי עַל עֵץ.

ו. מַה הַדָּבָר הִרְאִישׁוֹן,
שְׁעוֹשָׁה מֶלֶךְ, שְׂאִינוּ יָכוֹל לִישׁוֹן?

מִמָּשׁ מִמָּשׁ בָּאוּתוֹ הַזְמָן
כַּאֲשֶׁר אֵל הַמֶּלֶךְ הֵלֵךְ הָמָן,
הִיָּה לִילָה חֲשׁוֹךְ וָקֵר,
וְלַמֶּלֶךְ קָרָה דְּבַר מוֹזֵר.
הַמֶּלֶךְ חָשַׁב עַל דְּבָרִים מְפַחֲדִים,
זוֹה לֹא נָעִים, נָכוֹן, יְלָדִים?

וּבְכֻלָּל, כַּאֲשֶׁר אִי אֶפְשָׁר לִישׁוֹן
מָה עוֹשִׂים דְּבַר רִאשׁוֹן?
קוֹרְאִים סִיפּוֹר שֵׁשׁ בּוֹ עֲנִיִּין
וְאַחֵר כֵּךְ אֶפְשָׁר לִישׁוֹן מְצוּיָן.
וּבְאַמֶּת,
מִיָּהְרוּ הַמְּשֻׁרְתִּים, מִיָּהְרוּ הַשָּׂרִים,
וְהִבִּיאוּ לַמֶּלֶךְ הַרְבֵּה סְפָרִים.
אֵךְ הַמֶּלֶךְ צִוּוּהָ שִׁיקְרָאוּ לְפָנָיו
רַק אֵת הַסֵּפֶר שֶׁהוּא כָּל כֵּךְ אֶהֱב.

לקרוא מתוך ספר הזכרונות.
 ואז ילדים, קרה גם, גם לא קטן:
 הספר נפתח בסיפור על תרש ובגתן.
 ופרשנדתא שהיה הבן של המן,
 רצה לדלג על כל העניין.
 אבל כבר אמרנו שהיה גם ממש:
 הסיפור הופיע כל פעם מחדש.
 לפרשנדתא לא הייתה ברירה
 והוא את הסיפור בקול קרא:
 איך השרים בגתן ותרש
 החליטו בסוד, החליטו חרש,
 את מלך פרס ומדי להרעיל,
 ואיך מרדכי את המלך הציל.
 המלך התרגש מאוד מאוד,
 אומרים שהיו בעיניו דמעות.
 ואז הוא החליט
 החלטה סודית,
 אבל בינתיים
 לא נגלה את התכנית.

זה לא היה ספר אגדות,
 זה היה ספר זיכרונות.

ומה בספר הזכרונות כותבים?
 התדעו ילדות? התדעו ילדים?
 בספר הזכרונות כותבים דברים
 שקרו פעם ושעכשיו קורים
 כדי שכל מי שבספר יקרא
 ידע בקלות כל מה שקרה.
 וכך פרשנדתא בן המן,
 שידע לקרוא מצויין,
 נקרא אל המלך דחוף מאוד

ז. כָּכָה יִיעָשֶׂה לָזֶה
אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ בִּיקְרוּ רוּצָה

פֶּתְאוּם,

הַמֶּלֶךְ שֶׁהָיָה עָר,
שָׁמַע צָעָדִים בְּחֶצֶר,
זֶה הָיָה בַּמּוֹכֵן,
הַצּוֹרֵר הָמָן.
הוא רָצָה לַמֶּלֶךְ לִסְפֹּר,
אֵיךְ לַתְלוֹת אֶת הַדּוֹד שֶׁל אֶסְתֵּר.

אָבֵל

הַמֶּלֶךְ לֹא נָתַן לוֹ לְדַבֵּר.

כִּי הַמֶּלֶךְ הָיָה נִרְגָּשׁ
וּמִיד לְעִנְיָן נִיגָשׁ.
הוא שָׁאַל אֶת הָמָן:
— מָה לַעֲשׂוֹת לְבַחֲוֹר מְצֻיָּן?
הָמָן בַּמּוֹכֵן חָשַׁב,
שֶׁהַמֶּלֶךְ מְדַבֵּר עִלּוֹ.

הוא הִצִּיעַ חֵישׁ
לְהַלְבִּישׁ אֶת הָאִישׁ
בְּבִגְדֵי מַלְכוּת יָפִים יָפִים,
וְעַל רֹאשׁוֹ כֶּתֶר לְשִׁים.
לְהַרְפִּיכּוֹ עַל סוּס אָצִיל,
לְהוֹבִילוֹ בְּכָל הָעִיר,
וּלְהַכְרִיז בְּקוֹל רָם
כִּדִּי שִׁישְׁמַע כָּל הָעָם:
— כָּכָה יִיעָשֶׂה לָזֶה
אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ בִּיקְרוּ רוּצָה!

הַמֶּלֶךְ חֲיִיד חֲיִיד קָטָן.
הוא יָדַע מָה חוֹשֵׁב לוֹ הָמָן.
לִפְתָּע הַמֶּלֶךְ הָרִים אֶת הַיָּד
וְצִיּוּנָה עַל הָמָן:

— עֲשֵׂה זֹאת מִיד!
כָּל מָה שֶׁאִמַּרְתָּ תַעֲשֶׂה לִידִידִי,
כְּבוֹד רַב תִּיתֵן לְמַרְדְּכֵי הַיְּהוּדִי!

סוף הסיפור שהוא העיקר
"לִיהוּדִים הִיְתָה אוֹרָה וְשִׁמְחָה וְשִׁשּׁוֹן
וִיקָר"

וְעִכְשָׁיו יְלָדִים,
אַתֶּם בּוֹנֵדֵי יוֹדְעִים
מֶה קָרָה לִיהוּדִים.
אַבְל אֲנַחְנוּ נִסְפֵּר זֹאת עוֹד וְעוֹד
כִּי זֶהוּ סוֹף חָשׁוּב מְאֹד מְאֹד.

אַסְתֵּר הַמַּלְכָּה עָשְׂתָה מְסִיבָה
הַמֶּלֶךְ הִגִּיעַ וּגַם הָמָן בָּא.
וּבְמִסִּיבָה אַסְתֵּר מִהַמֶּלֶךְ בִּיקְשָׁה
לְבַטֵּל אֶת גְּזֵרַת הָמָן הָרָשָׁע.

הַמֶּלֶךְ אֶת אַסְתֵּר מְאֹד אָהָב,
לִכֵּן הוּא הִתְרַגֵּשׁ מִהַמָּצָב.

וְאַכֵּן כִּךְ הָיָה:
הָמָן אָבֵל וְחִפּוּי רֹאשׁ
עָשָׂה כְּמִצּוֹת אַחֲשֵׁרוֹשׁ.
הוּא הִלְבִּישׁ אֶת מְרֹדְכִי
בְּבִגְד מַלְכוּת מְהוֹדָר,
הוּא הִרְפִּיב אוֹתוֹ
עַל סוּס אָצִיל וְנִהְדָּר,
וְהוּא הִכְרִיז בְּקוֹל רָם
שִׁישְׁמְעוּ כּוֹלָם כּוֹלָם:
—כָּכָה, כָּכָה יִיעָשֶׂה
לְמִי שֶׁהַמֶּלֶךְ בִּיקְרוּ רוּצָה!

ומִזְד הוציא פְּקוּדָה חֲדָשָׁה:
לתלות את הָמָן הָרָשָׁע.
ואת מְרֹדְכִי הָאֶהוּב
לַעֲשׂוֹת שׂוֹר חָשׁוּב.

וְסוּף הַסִּיפּוּר שֶׁהוּא הָעִיקָר:
"לִיהוּדִים הָיְתָה אוֹרָה וְשִׁמְחָה
וְשִׁשׁוֹן וִיקָר".

וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, הַיּוֹם הַזֶּה מִמָּשׁ
חוֹגִים כָּל שָׁנָה, כָּל שָׁנָה מִחֲדָשׁ.
גְּדוֹלִים וְקִטְנִים נוֹהֲגִים לְהַתְחַפֵּשׂ
וְקוֹרְאִים בְּמַגִּילָה אֶת סִיפּוּר הַנֶּס,
וְכַשְׁמִזְכִּירִים אֶת הָמָן
מֵרַעִישִׁים בְּרַעְשָׁנִים
וְשׁוֹלְחִים מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ,
וּמְתִנּוֹת לְאַבְיוֹנִים.

וּבְכָלֵל יְלָדִים, הָאֵם אֶתָּם מִפִּירִים
חַג יוֹתֵר שְׂמֵחַ מִחַג הַפּוּרִים?
כִּי מִצּוּנָה גְּדוֹלָה לְשִׁמּוֹחַ,
כִּי חֲלִילָה לָנוּ לְשִׁכּוּחַ
אֶת סִיפּוּר הַמַּגִּילָה שֶׁהִתְחִיל בְּאַסּוֹן,
אֶךְ סוּפוֹ, יְלָדִים, הוּא שְׂמֵחָה וְשִׁשׁוֹן.

